

IV.ÚS 463/12 ze dne 11. 6. 2012**Česká republika
USNESENÍ
Ústavního soudu**

Ústavní soud České republiky rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Vlasty Formánkové a soudců Miloslava Výborného a Michaely Židlické mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků ve věci ústavní stížnosti stěžovatele - občanského sdružení V havarijní zóně jaderné elektrárny Temelín, IČ 265 29 084, se sídlem Všemyslice, Neznašov 122, zastoupeného Ing. V. H., CSc., právně zastoupeného Mgr. Martinem Šípem, advokátem se sídlem Advokátní kanceláře Korbel, Tuháček, Šíp, Kadlec, s.r.o., Tábor, Převrátílská 330, směřující proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. října 2011, č.j. 7 As 90/2011-144, takto:

Ústavní stížnost se odmítá.

Odůvodnění:

Včas podanou ústavní stížností splňující i další náležitosti podání dle zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen "zákon o Ústavním soudu"), se stěžovatel domáhal zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, neboť má za to, že jím bylo narušeno jeho ústavně zaručené právo na spravedlivý proces a právo na příznivé životní prostředí zakotvené v čl. 35 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina"), právo na účinné opravné prostředky, zakotvené v čl. 36 odstavcích 1 a 2 a v čl. 38 odstavci 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina"), jakož i v čl. 6 odstavci 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Usnesením ze dne 6. prosince 2007, sp. zn. 29299/2007/OHJZ/44; č.j. 32699/2007, rozhodl Státní úřad pro jadernou bezpečnost, úsek jaderné bezpečnosti o tom, že stěžovatel není účastníkem správního řízení. Rozhodnutím o rozkladu ze dne 5. března 2008, č.j. SÚJB/PrO/5156/2008, předsedkyně Úřadu pro jadernou bezpečnost rozklad zamítla, a napadené rozhodnutí potvrdila. Rozsudkem ze dne 25. listopadu 2010, č.j. 9 Ca 182/2008-96, zamítl Městský soud v Praze správní žalobu stěžovatele. Následnou kasační stížnost zamítl napadeným rozsudkem Nejvyšší správní soud.

Stěžovatel v ústavní stížnosti konstatoval, že se domáhal účastenství na řízení Úřadu pro jadernou bezpečnost ve věci povolení (prodloužení) provozu 3. bloku jaderné elektrárny Dukovany. Stěžovatel svoje účastenství zdůvodňoval odkazem na ustanovení tzv. Aarhuské úmluvy a na směrnice EIA ve spojení s ustanovením § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů. Správní orgán však s odkazem na povahu řízení a na příslušné ustanovení zákona č. 18/1997 Sb., o mírovém využívání jaderné energie a ionizujícího záření (atomový zákon) a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, účast stěžovatele nepřipustil. Stěžovatel přesto projevoval zájem o účast, a to i s ohledem na fakt, že provoz Jaderné elektrárny Dukovany nikdy nebyl posuzován z hlediska dopadu na životní prostředí, neproběhla tedy procedura dle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivu na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů, (proces EIA). Proto stěžovatel dovozuje přímou aplikovatelnost Aarhuské úmluvy na projednávanou věc, a to s ohledem na judikát Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 13/2006-110, podle kterého přímá aplikovatelnost nastane v případě, kdy by jediné správní řízení dostačovalo k uvedení jaderné elektrárny do provozu. Stěžovatel přitom nesouhlasí s Nejvyšším správním soudem, podle jehož napadeného rozhodnutí nemůže prodloužením provozu stávajícího zařízení dojít k zásahu do životního prostředí. Proto by v předmětném řízení mělo dojít k přímé aplikaci Aarhuské úmluvy. Proto navrhl, aby Ústavní soud napadené rozhodnutí zrušil.

Ústavní soud poté, co se seznámil s obsahem ústavní stížnosti napadeného rozhodnutí a spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 9 Ca 182/2008, dospěl k závěru, že ústavní stížnost je zjevně neopodstatněná, a to z následujících důvodů.

Ústavní soud představuje soudní orgán ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy ČR). Není obecným soudem dalšího stupně, není součástí obecných soudů, jimž není ani instančně nadřazen. Ústavní soud není další instancí v systému všeobecného soudnictví, neposuzuje celkovou zákonost vydaných rozhodnutí, ani nenahrazuje hodnocení důkazů svým vlastním hodnocením. Nezabývá se eventuálním porušením běžných práv fyzických či právnických osob, pokud takové porušení současně neznamená porušení základního práva nebo svobody zaručené ústavním zákonem.

Ze spisu Městského soudu v Praze Ústavní soud především zjistil průběh řízení před správními soudy. Z obsahu soudního spisu, příloh stěžovatele se podává, že stěžovatel opakovaně předkládá shodnou argumentaci, a to zřejmě již od okamžiku přihlášení se za účastníka správního řízení ze dne 29. listopadu 2007. Námitky uplatněné v rozkladu, ve správní žalobě i v kasační stížnosti jsou shodné s námitkami a s argumentací stěžovatele v ústavní stížnosti. Opakovaně je přitom stěžovateli předkládáno konstantní stanovisko správních orgánů, odvislé od rozhodovací činnosti správních soudů i Ústavního soudu k dané problematice, a rovněž odkazem na ustanovení § 14 odstavce 1 atomového zákona, podle kterého je jediným účastníkem řízení žadatel.

Stěžovatel tak byl opakovaně konfrontován se závěry orgánů veřejné moci, které ani v projednávaném případě neshledaly důvod od ustálené praxe se odchýlit. Stěžovatel k projednávané věci neuvedl žádnou novou okolnost, která by svědčila o tom, že postupem správních soudů, respektive rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, došlo k naříkaným zásahům do jeho základních práv. Jak je z napadeného rozhodnutí zjevné, Nejvyšší správní soud posuzoval shody i odlišnosti od předchozích řízení, nicméně

ani tentokrát nedospěl k závěru o přímé aplikovatelnosti mezinárodní úmluvy. Dospěl k tomu na základě řízení, v němž Ústavní soud neshledal tvrzené pochybení a tím ani zkrácení stěžovatele v zaručených právech.

Podle ustanovení § 43 odstavce 2 písmena a) zákona o Ústavním soudu senát mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků usnesením návrh odmítne, jde-li o návrh zjevně neopodstatněný. V projednávané věci neshledal senát Ústavního soudu tvrzená pochybení obecných soudů, a proto mu nezbylo, než ústavní stížnost podle tohoto ustanovení odmítnout.

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 11. června 2012

Vlasta Formánková v.r.
předsedkyně IV. senátu Ústavního soudu